

2016/17

LESNIKA

DIJAŠKO GLASILO

SREDNJE LESARSKÉ ŠOLE

fotografija: Nejc Žorž, 3. č

SODELAVCI

Urednik: Jože Šemrov, prof.

Mentorji: Jože Šemrov, prof., Barbara R. Rupnik, prof., Gabrijela Dolenšek, prof., Špela Grum, prof., Franc Sedej, prof., mag. Majda Kanop, Bernarda Jernejc, prof., Franci Novak, prof.

Lektura: Jože Šemrov, prof., in Špela Grum, prof.

Avtor/-ji:

- člankov, ostalih besedil in prispevkov: Matic Bodanec, Tilen Bradeško Jekovec, Gašper Brodnik, Tilen Čuk, Uroš Drčar, Miha Gregorič, David Grošelj, Grega Hribar, Janez Žan Hribar, David Ivartnik, Gašper Jamnik, Martin Krafogel, Jaka Krže, Mark Lajič, Aleš Lamovšek, Luka Lipovec, Jure Mlakar, Kristjan Mušič, Rok Nose, Tim Ošljaj, Jan Pangerc, Blaž Pestotnik, Martin Pintar, Primož Poglajen, Juš Potokar, Jure Rogelj, Bor Slivnikar, Kristjan Starič, Benjamin Turk, Darko Vojinović, Aljaž Zaberložnik, Martin Zakrajšek, Urška Zupančič, Gal Žinič
- haikujev: Tilen Bradeško Jekovec, Tilen Čuk, Uroš Drčar, Jožef Ermenc, Aljaž Golob, Manca Gruden, Rok Hodnik, Haris Hodžič, Janez Žan Hribar, Mario Huzjak, Jan Kastelic, Rok Klopčič, Martin Krafogel, Jaka Krže, Domen Kranjec, Aleš Lamovšek, Žan Lasič, Primož Lužar, Jernej Mihelčič, Matic Muc, Luka Oplotnik, Gašper Perme, Andrej Rigler, Rok Ruparčič, Matej Rozina, Luka Rožej, Jakob Smolnikar, Benjamin Turk, Nejc Valentinčič
- fotografij: Tilen Čuk, David Grošelj, Klavdija Keršmanc, Jaka Krže, Kristjan Mušič, Martin Pintar, Bor Slivnikar, Janita Tomažin, prof., Gal Žinič, Nejc Žorž
- portreta: Martin Kozjek

Lesnika – glasilo Srednje lesarske šole

Šolsko leto: 2016/17

Naklada: 250 izvodov

ŠOLSKI CENTER SREDNJA
LJUBLJANA LESARSKA ŠOLA

UVODNIK

Učimo se vse življenje, pridobivamo nove spretnosti, ki jih prej nismo imeli, dobivamo nove navade, spoznavamo nove tehnike in načine dela.

Lesarska stroka in izdelki iz lesa imajo v življenju človeka posebno mesto in pomenijo plemenitenje našega načina življenja. Zdi se kot da se premalo zavedamo pomena kulture bivanja, ki jo soustvarjamo s svojimi izdelki.

Na šoli smo ponosni na vsako generacijo, ki jo izobražujemo. Vsaka izmed njih daje šoli svoj pečat.

Dijaki s svojimi prispevki v Lesniki pa dokazujete, da niste zgolj navdušeni dijaki strokovnega izobraževanja. V vas se skrivajo tudi oblikovalci, literati, športniki, ugankarji, karikaturisti in še marsikaj.

Od vas je odvisno, kako boste svoje talente izkoristili v prihodnosti, in od vas je odvisno, ali jih boste znali obrniti sebi v prid.

Pedagoški delavci vam stojimo ob strani in vas podpiramo. Skupaj smo močnejši. Povezujejo nas isti cilji in v sodelovanju iščemo izzive za naš skupni razvoj.

Zavedamo se, da boste mladi bolj motivirani, če vam bomo jasno dali vedeti, kaj se od vas pričakujemo, kaj so vaše naloge in da ste pomemben del zgodbe o uspehu. Brez vas te zgodbe sploh ne bi bilo.

Ko je cilj jasen, ko sta način in drža, kako bomo do njega korakali, določeni, je vse lažje.

Skupaj delamo in gradimo zaupanje. Iz tega se razvijejo rezultati in na koncu lahko občutimo ponos in zadovoljstvo pri izpolnitvi naših in vaših sanj.

mag. Majda Kanop
ravnateljica

KAZALO:

UVODNIK.....	2
LESARSKI TEHNIKI V AKCIJI – ERASMUS+	4
MOTIVACIJSKO PISMO	4
NATEČAJ IGRAČA 2016/17	5
Lesene talne obloge	9
Podlubniki	11
Modelarstvo	13
3D-tiskalnik.....	14
Legenda Srednje lesarske šole	15
Sejem Ambient 2016	17
Razstava pisalnega pohištva v Narodnem muzeju Slovenije	17
Ekскурzija na Dunaj	19
STROKOVNA EKSKURZIJA GONZAGA	21
Nagradni izlet v Belo krajino	23
Goslarstvo Demšar.....	25
Družinsko podjetje	27
Izdelava čebeljih panjev.....	29
WOODWORKING	30
Learning foreign languages	31
Keep Fit and Stay Healthy.....	32
IGRANJE ZA NOGOMETNI KLUB DOMŽALE	33
HAIKU.....	35
Moja prva prava ljubezen.....	37
Ribolov	39
RICINUS COMMUNIS NA DOMAČEM VRTU	41
ZABAVNI KOTIČEK	42

LESARSKI TEHNIKI V AKCIJI – ERASMUS+

V letošnjem šolskem letu mentorici Špela Grum, prof., in Bernarda Jernejc, prof., sodelujeta pri projektu Lesarski tehniki v akciji – Erasmus+, preko katerega bodo štiri dijaki naše šole odšli na izobraževanje na Finsko. Spodaj objavljamo motivacijsko pismo enega od izbranih dijakov.

MOTIVACIJSKO PISMO

Moje ime je Jure Mlakar, sem dijak 3. letnika Srednje lesarske šole v Ljubljani. Za izmenjavo na Finsko se zanimam zaradi širjenja znanja v panogi, za katero se izobražujem. Želim si nabrati čim več izkušenj, ki mi bodo koristile pri nadaljnjem študiju in delu. Zelo se zanimam za skandinavske države in zdaj bi bila priložnost, da eno od njih celo obiščem. Zanima me njihova kultura, bivanje in življenje. Tako kot Slovenija je tudi Finska zelo bogata z lesom in obenem imajo zelo razvite leseno gradnjo. Ker je to v Sloveniji panoga v razvoju, v njej vidim prihodnost. Znanje, ki bi ga pridobil na izmenjavi, bi me bolje pripravilo na želeni poklic. Kot dijak 3. letnika imam že kar nekaj znanja o lesu, zato se veselim to znanje deliti z vrstniki s Finske. Zanima me tudi razlika med šolskim sistemom. Verjamem, da bi mi pripomoglo k lažjemu razumevanju našega.

Za izmenjavo se prijavljam tudi zaradi želje po osebni rasti. Komunikativnost in družabnost mi ne delata težav. Za počitniško delo sem opravljal montaže v tujini, kot so države Nemčija, Bolgarija in Srbija. Sebi sem dokazal, da sem iznajdljiv in da mi uporaba tujega jezika ne dela težav. Pridobljeno znanje in izkušnje sem pripravljen deliti tako s sošolci kot s šolo.

Pri delu sem pozoren na detajle. Lahko rečem, da sem perfekcionista. Izmenjavo jemljem kot izziv in te me v življenju vedno veselijo.

Jure Mlakar, 3. b

fotografija: Klavdija Keršmanc, 1. a

NATEČAJ IGRAČA 2016/17

Izdelki so razstavljeni v učilnici v 1. nadstropju.

STOLČEK GUGALNIK

Ideja

Idejo sem dobil, ko sem bil pri starejši sestri in gledal nečakinjo, kako se pri računalniku guga in posluša otroške pesmice. Sestra pa je nad njo kričala: »Jaz te ne bom poslušala, ko se boš prevrnila z njega, kajti ta gugalnik je prevelik zate.« Odločil sem se, da ji naredim gugalnik, primeren njeni velikosti.

Doma sem iskal med deskami in plohi ter našel nekaj primernih kosov za izdelavo. Odšel sem v sobo in narisal načrt.

Material

Za izdelavo sem uporabil smrekovino, macesnovino ter smrekov lepljenec. Za noge in gugalni letvi sem uporabil smrekov plošč, za mostnike macesnov letve, za sedežno ploščo in naslon pa smrekov lepljenec.

Cena

To je bila najtežja odločitev pri izdelku v celoti. Po dolgem razmišljanju sem se odločil, da bo cena 40 €. Mnogim domačim se je to zdelo veliko, a po moji razlagi so se takoj strinjali z mojo odločitvijo, saj sem uporabil macesnov les, ki je zelo drag, potem so tukaj tudi lepilo, mozniki, vezne lamele itd.

Logotip

Glede na to, da sem čebelar, sem se odločil, da bo moj logotip v obliki čebelje celice na satnici – oblika pravilnega šestkotnika.

Zakaj kupiti ravno moj izdelek?

No, po prvotnem razmišljanju je bil ta gugalnik narejen za nečakinjo, a če bi kdo pokazal zanimanje, bi ga poskusil prepričati. Rekel bi, da je ta izdelek popolnoma masiven in da je glede na majhnost in lahkost zelo velike nosilnosti.

Martin Zakrajšek, 2. c

GUGALNI KONJIČEK

Izdelek je iz kakovostnega materiala: iz bukove lepljene plošče – debeline 20 mm, smrekovine – debeline 35 mm ter moznikov – Ø 8 mm. Konjiček je pobarvan s čebeljim voskom, ki je vodoodporen, visoke kvalitete in naraven.

Zakaj kupiti moj izdelek?

Kupcem bi ga priporočil zato, ker je narejen iz naravnih materialov. Priporočil bi ga vsem, ki imajo radi starinske igrače, ki so jih že sami uporabljali v mladosti in ki gre iz roda v rod, prav tako pa vsem, ki imajo mlajše otroke, čeprav konjiček zdrži tudi odraslo osebo. Igrača je težka, a to je prednost, saj zaradi dobre stabilnosti na otroka med guganjem ne pade. Lahko je tudi dizajnerski predmet, ki bo polepšal vaše prostore. Čeprav se cena vrti od 100 do 200 € (odvisno od materiala), se bo nakup povrnil s srečo in obujanjem spominov. Izdelava je hitra, po naročilu, dimenzije niso standardne.

Tim Ošljaj, 2. c

TANK

Ideja

Idejo sem dobil, ko sem igral računalniške igre. Navdih pa sem dobil preko dedka, ki je bil vojak. Velikokrat mi je govoril o tankih in vojni.

Izvirnost ideje je zanimiva, saj se kupola tanka vrti okrog. Čas izdelave je kratek, ker je uporabljenih čim manj sestavnih delov.

Material

Tank sem naredil iz odpadnih materialov. Uporabil sem smrekov les, ker je zelo mehak in posledično priročnejši za ustvarjanje. Cev pri tanku sem naredil iz moznične palice. Med kupolo in podvozjem sem dal podložko, da se kupola lažje vrti.

Izdelava

Tank sem izdelal med prakso v mizarški delavnici. Najprej sem med odpadnim materialom poiskal uporabljene kose za izdelovanje igrače. Nato sem vse premeril in načrtal kose, kjer je bilo potrebno kaj odžagati. V kupolo tanka sem izvrtal luknjo za cev. Cev sem naredil iz moznične palice. Vsak kos sem pobrusil, da robovi niso bili ostrí. Zatem sem v podvozje tanka označil, kam bom postavil podložko, in s tankim svedrom izvrtal luknjo. Privijačil sem kupolo na podvozje, vmes pa sem dal podložko, da se je kupola vrtela.

Zakaj kupiti moj izdelek?

Kupce bi prepričal tako, da bi razložil vse lastnosti igrače. Povedal bi jim, da je vedno manj igrač iz lesa. Če pa je že kje naletimo na igračo iz lesa, je najverjetneje narejena tovarniško. Moja je izdelana ročno in kot taka je vsaka unikatna. Cena izdelka je med 10 in 20 €.

Luka Lipovec, 2. c

TOVORNJAK S PRIKOLICO

Ideja

Navodila natečaja sem najprej razumel malce narobe, kot da moramo za izdelavo uporabiti ostanke pri proizvodnji pohištva. Ker sem se v tem obdobju praktično usposabljal pri delodajalcu, sem iz ostankov pri izdelavi mize in stropnih oblog izdelal tovornjak in prikolico. Na koncu se mi je zdelo, da bo ideja bolj izvirna, ker je izdelek narejen iz ostankov.

Predstavitev izdelka

Izdelek se mi zdi mogoče malo manj lep kot izdelek iz plastike, je pa verjetno veliko bolj kvalitetne izdelave, saj je tovornjak v celoti iz masivnega materiala in je zelo močno narejen tudi za bolj močne otroke (da ga ne razbijejo).

Izdelek vam predstavljam kot zelo lep, narejen iz masivnega materiala. Podvozje je precej robustno, izdelano iz topolove furnirske plošče. Tudi prikolica je narejena iz topolove furnirske plošče. Kabina ima v notranjosti volan in sedeže. Kesonu in prikolici se odpre zadnja stranica. Keson se lahko tudi dvigne.

Cena

O ceni bi se dalo pogovarjati, saj ne vem, kako visoka je cena plastičnega tovornjaka s prikolico. Cena tovornjaka bi bila približno 10 € višja od plastičnega, prikolica pa bi bila nekoliko cenejša.

Grega Hribar, 2. c

ZIBELKA

Ročno izdelana zibelka za igrače.

Močna in kvalitetna.

Izdelana je iz smrekovega lesa, dno je iz lesonita. Je lakirana, ni barvana.

Dolžina 500 mm in širina 370 mm.

V njej lahko otroci, starejši od 18 mesecev, zazibajo svojo najljubšo igračo.

Njena cena je 25 €.

Gašper Brodnik, 2. c

KONJIČEK

Naredil sem lesenega konjička iz hrastovega lesa, saj je po mojem mnenju najkvalitetnejši les. Igračo sem izdelal tako, da sem obliko najprej obrisal na les ter ga lepo izrezal z vbodno žago. Nato sem ga pobrusil z brusnim papirjem ter izvrtal dve izvrtini v nogah, kamor sem pritrtil gugalne noge.

Kupca bi lahko prepričal tako, da bi mu povedal, da je igrača iz naravnega lesa ter da je ročno izdelana. S to igračo se lahko igrajo otroci vseh starosti. Cena za igračo bi bila 10 €.

Darko Vojinović, 3. č

SESTAVLJANKA

Za sestavljanke sem uporabil smrekov les, saj je lahek za obdelavo. Smrekovina je lahka in mehka, les pa je trden. Najprej sem pripravil ploščo, jo poravnal, dal na debelino, jo obžagal in pobrusil, nato pa z laserjem vžgal sliko. Na zadnji strani sem zarisal vijuge, po katerih sem jo razžagal na tračni žagi, nato sem še rahlo pobrusil robove.

Kupca bi prepričal, saj je izdelek narejen iz naravnega materiala, primeren je tudi za otroke, saj so kosi tako veliki, da jih ne morejo spraviti v usta. Igrača je zelo preprosta za uporabo.

Cena pa bi bila samo 10 € .

Primož Poglajen, 3. č

ROPOTULJICA

Material

Ropotuljica je narejena iz češnjevega lesa, ker je lep in preprost za obdelovanje.

Postopek izdelave

Narejena je iz treh delov: pokrov, telo (skledica) in ročaj. Da sem pridobil debelino za telo, sem moral zlepiti tri kose češnjevega lesa skupaj (debeline 20 mm). Potem sem si določil oblike telesa, ga na strožnem stroju izdelal in izdolbel. Enako je sledilo tudi za ročaj ter pokrov. Ročaj in telo sta skupaj spojena z moznikom (20 x 6), pokrov pa je nasajen. Vse pa je zaščiteno z akrilnim lakom (mat) iz razpršila.

Prepričati kupca

Izdelek je preprost. Uporablja se lahko za različne namene (igrača, glasbilo). Ne bo vas veliko stalo, ker je izdelek narejen iz dobrih odvečnih materialov. Izdelek je zelo kvaliteten. Nima ostrih robov in vse je dobro zaščiteno z neškodljivim lakom. Izdelek bi vas stal okoli 12 do 13 €.

Kristjan Starič, 3. č

OTROŠKI KAMION S PRIKOLICO

Kako je izdelek nastal?

Kamion je skoraj v celoti narejen iz smrekovega lesa. Sestavni deli so med seboj zlepljeni. Zadnja vrata se odprejo s pomočjo dveh majhnih žebličkov. Na kamionu je šest koles, na prikolici pa osem. Vsa so premera 60 mm. Zaščiteno je z lazuro (barva in lak skupaj).

Kako se je rodila ideja, kaj me je navdihovalo?

Že od nekdaj imam rad lesene igrače, zato sem si želel tudi sam narediti leseno igračo. Tako je nastal kamion s prikolico.

Kako bi prepričal kupce, da bi izdelek z veseljem kupili in dobro plačali?

Izdelek je narejen iz masivnega lesa. Priporočam ga kot igračo za otroke ali pa za lepši izgled stanovanja (okras) ...

Cena izdelka

Prodal bi ga za 20 €. Vloženega je bilo veliko truda, nekaj materiala (les, lepilo, lazura, elektrika za delovanje ročnih strojčkov ...) in tudi veliko dobre volje.

Rok Nose, 3. č

Lesene talne obloge

Že dolgo se v naših hišah kot talna obloga uporablja les, saj ima zaradi svoje odpornosti proti obrabi in možnosti obnovitve površine dolgo življenjsko dobo. Kot dobre lastnosti mu lahko pripišemo tudi enostavno čiščenje in dobro izolativnost. Lahko pa se ob spremembi klime v prostoru začne krčiti ali raztezati, saj les »diha« oz. deluje, kar lahko povzroči špranje med posameznimi elementi.

Čeprav je osnova lesenih talnih oblog podobna, so še vedno razlike v obliki elementov in njihovi montaži.

Parket

Klasični ali masivni parket je sestavljen iz deščic, ki imajo na eni strani pero, na drugi utor, tako vzdolžno kot tudi na čelu. Ta parket se lepi neobdelan na tla, nato pa nastopi brušenje in lakiranje ali oljenje. Ta parket se lahko polaga tudi v različnih vzorcih, med katerimi je najbolj popularna ribja kost.

Gotovi parket ali izgotovljeni parket je že brušen in lakiran, zato je potrebno le lepljenje na tla. Ko pa se lepilo posuši, pa je parket že pripravljen na uporabo. Po izgledu je podoben klasičnemu parketu, vendar ima večinoma poudarjene robove.

Ta parket se pojavlja v dveh oblikah: v obliki že prej omenjenega klasičnega parketa na pero in utor ali pa v obliki plošč oz. panelov. Pri omenjenih ploščah je vrhni sloj iz masivnega lesa debel cca. 4 mm, spodnji sloj oz. sloji pa iz vezane ploščice. Ta parket je dimenzijsko stabilen, zato je lahko večjih širin in dolžin. Panelni parket je mogoče obnavljati, ampak je to pogojeno z debelino vrhnjega sloja.

Lamelni parket ali mozaični parket je še neobdelan parket v obliki manjših plošč, ki so sestavljene iz manjših elementov oz. lamel, in so postavljene v obliki različnih vzorcev. Polaganje je enako polaganju klasičnega parketa.

Industrijski parket ali kant parket je sestavljena iz deščic debeline okoli 8–10 mm, ki so med seboj debelinsko zlepljene (izgled podoben fine-line furnirju). Ta parket se polaga še neobdelan, potem pa je potrebno brušenje in lakiranje ali oljenje.

Ladijski pod je obloga, sestavljena iz debelejših elementov, ki so širši in daljši od klasičnega parketa. Elementi imajo vzdolžno pero in utor, na čelih pa ga ni. Večinoma je narejen iz lesa iglavcev.

Tanjše lesene talne obloge je možno imeti v prostoru s talnim ogrevanjem, vendar je zaradi toplotne izolativnosti lesa to neproduktivno, saj les s tem sušimo, večina toplote pa ostane ujete pod oblogo.

Materiali:

Najboljša vrsta lesa za talne obloge je tista z veliko trdoto, saj se taka obloga težje obrabi. Največ se uporabljata hrast in bukev, saj sta trda, po videzu dokaj nevtralna in cenovno dostopna. Lesove lahko kategoriziramo v tri skupine:

- **Temni lesovi** (oreh, tik in drugi eksotični lesovi)

Sčasoma še bolj potemnijo in spreminjajo odtenke na rahlo bolj oranžno. Zaradi temne površine se hitro opazi prah ali druga umazanija.

- **Srednje temni lesovi** (hrast, bukev, brest, češnja)

Počasi potemnijo, drugače pa so večinoma že v osnovi oranžnih odtenkov.

- **Svetli lesovi** (javor, jesen, smreka, bor)

Čez čas porumenijo. Lesovi iglavcev niso primerni za talne obloge, saj se hitro obrabijo, ker so ti lesovi mehkejši.

Les lahko delimo tudi po kvaliteti. Parketi višje kvalitete so po barvi in teksturi enakomerni, so brez beljave in grč; z nižanjem kvalitete lesa pa se začnejo odstopanja od prej naštetih lastnosti in nižanje cene. V zadnjih letih so se polagoma pojavili rustikalni parketi, ki imajo les nižje kvalitete, ampak imajo zaradi svojih napak poseben izgled. Za površinsko obdelavo uporabljamo večinoma lake in olja, ponekod voske.

Tilen Bradeško Jekovec, 3. a

Podlubniki

Podlubniki so največji škodljivci v naših gozdovih. V obdobju od leta 2003 do 2009 je bilo zaradi podlubnikov posekanih 3,5 milijonov drevja, večinoma zaradi napadov lubadarjev. V letu 2015 je bilo v Sloveniji zaradi podlubnikov posekanih 1,8 milijona m³ lesne mase, kar je največ v znani zgodovini slovenskega gozdarstva.

Med podlubniki največ škode povzročajo lubadarji. Podlubniki so majhni hrošči valjaste oblike, velikosti do 5 mm. V lubje dreves izvrtajo majhno luknjico in nato pod lubjem izdolbejo rove. Rove delajo odrasli osebki in ličinke. Vzorci rogov so značilni za posamezno vrsto. Podlubnike delimo na lubadarje, ličarje in lesarje.

Lubadar živi v predelu ličja, kambija in lesa, kjer se prehranjuje z živim tkivom. Rojijo navadno v aprilu, ko se temperatura zraka dvigne na 15–17 °C, minimalne temperature za razvoj so 6–8 °C. Odrasli hrošči navadno prezimujejo nekaj centimetrov globoko v tleh v bližini lubadarke ali v drevesu. Buba je dolga 4–5 mm, bela; na zadnjem koncu ima dva trnasta izrastka. Največja razdalja, ki jo preletijo brez vpliva vetra, je 41 do 45 km. Napadajo predvsem iglavce. Največjo

škodo povzročajo na smrekah, ki lahko na neprimernih rastiščih v celoti propadejo. Lubadarji pri nas povzročajo škodo predvsem na smreki, jelki in boru. Napadene smreke in jelke imenujemo lubadarke. Zanje je značilno, da jim začne propadati krošnja (spremeni barvo), na lubju je mogoče videti drobne luknjice, drevesa se smolijo. Sčasoma začnejo odpadati iglice in v zadnji fazi se začne luščiti skorja. Smrekovi lubadarji zimo preživijo pod lubjem in delno v gozdni tleh; drevesa pa je treba odstraniti pred odpadanjem lubja, saj z odpadlim lubjem na gozdna tla odpadejo tudi podlubniki, ki tako ostanejo v gozdu in lahko preživijo do pomladi.

Ličarji so ovalni, čokati, dolgi 2,5–3,5 mm, temne barve, tipalke in noge so rjavordečkaste. Ob napadu se posušijo cele rastline. Napada sveže podrti drevesa vseh starosti. Zgornji del telesa je prekrit z drobnimi svetlimi in temnimi luske. Roji navadno od marca do maja in ima eno do dve generaciji na leto.

Lesarji imajo kratko jajčasto telo

in srčast vratni ščit. Samičke lesarjev so velike od 3–4 mm, samčki pa 2–2,5 mm. Razvije eno generacijo na leto. Roji od aprila do maja. Je zelo nevaren za sadno drevje in prenaša glive. Naseljuje poškodovana in oslABLJENA drevesa vseh starosti.

Podlubniki napadajo drevesa, ki so prizadeta zaradi bolezni, suše, poškodb in smoga. Večina podlubnikov se prehranjuje s floemom ali z odmrlim lesom.

Za preprečevanja širjenja lubadarjev izvajamo sanitarne ukrepe, redno odstranjujemo sveže napadeno drevje, posekan les pa čim prej odpeljemo iz gozda in pri sečnji strogo upoštevamo predpisani gozdni red.

Gozdni red je način gospodarjenja z namenom, da se gozd s svojo vlogo čim bolj ohranja. Pri tem je potrebno nekaj oblik pomlajevanja gozda.

Golosečno gospodarjenje – je način gospodarjenja z gozdom, kjer se uporablja sečnja na golo (golosečnja), pri tem pa nastanejo goloseki.

Zastorno gospodarjenje – počasi odstranjujemo stara drevesa in jih zamenjamo z novimi mladimi drevesci.

Gospodarjenje z robnimi sečnjami – z robnimi sečnjami pomlajujemo gozdni sestoj v pasovih na njegovem robu. Pomlajujemo le na delu površine, ki je predvidena za pomladitev, in sicer v ozkih pasovih.

Prebiralno gospodarjenje – je osnovna oblika izkoriščanja gozda. Človek je iz gozda vzel le tisto, kar je potreboval. Dokler potrebe niso bile prevelike, se je gozd redno obnavljal.

Kadar se nekatere vrste preveč razširijo, jih aktivno zatiramo z lovljenjem v pasti in uporabo lovnih dreves ali debel. Nekoč so lubadarje zatirali s pomočjo insekticidov, ki so jih razpršili po velikih površinah, saj so ga tako uničili že v njegovem prezimovališču.

Danes pa jih lovijo v pasti, v katerih so vrečke s feromoni, ki privabijo lubadarje, da se ujamejo. Pasti uporabljamo le tam in takrat, ko se na določenih mestih že pojavi napad lubadarja oz. kjer to pričakujemo.

Benjamin Turk, 3. a

Modelarstvo

Modelarstvo je konjiček, pri katerem izdeluješ pomanjšano različico pravih modelov. Naloga modela je, da oponaša vse funkcije prave naprave.

Z modelarstvom se ukvarjam že 5 let.

3 leta sem hodil samo na krožek v okviru osnovne šole, zdaj sem pa že 2 leti včlanjen v Modelarsko-maketarski klub Logatec. Moje prvo uradno tekmovanje je bilo tekmovanje za svetovni pokal in je potekalo v okolici Ljubljane leta 2015.

Letos sem bil povabljen v slovensko reprezentanco. Z reprezentanco smo se avgusta 2016 udeležili svetovnega prvenstva, ki je potekalo v Ukrajini, kjer smo dosegli vrhunske rezultate. V kategoriji S3A sem prvi dan dosegel izvrstno 21. mesto, naslednji dan v kategoriji S1A pa odlično 19. mesto. Tretji dan tekmovanja sem v kategoriji S6A dosegel uspešno 33. mesto.

V raketnem modelarstvu se tekmuje v različnih kategorijah. Sam tekmujem v kategorijah S3A (rakete s padalom), S6A (rakete s trakom) in letos na novo S9A (rakete z žirokopterjem – s propelerjem) in S1A (t. i. višinke). Pri vseh kategorijah, razen pri višinkah, se meri čas pristajanja. Pri slednjih se meri višina leta z višinomerom, ki ga daš v raketo. Pogon rakete je raketni motorček, ki se skupaj z raketo izstreli z vzletne rampe. Tekmovanje v posamezni kategoriji je razdeljeno na 3 leta. Pri raketah s padalom je maksimalen čas 5 minut, pri ostalih kategorijah pa so 3 minute. Če ima več oseb 3 maksimalne čase, se potem tekmovanje nadaljuje še v 4. let. Tekmovalci z največjim skupnim seštevkom točk zmagata. Na svetovnem prvenstvu v Ukrajini sem v kategoriji S1A (višinke) dosegel vrhunsko 19. mesto.

Naslednje leto se bomo udeležili še evropskega prvenstva, ki bo potekalo na Poljskem, kjer upam, da bom prišel na stopničke. Trenutno pa stremim k cilju, da se bo to uresničilo.

Jaz in moj sotekmovalec svetovnega prvenstva v Ukrajini.

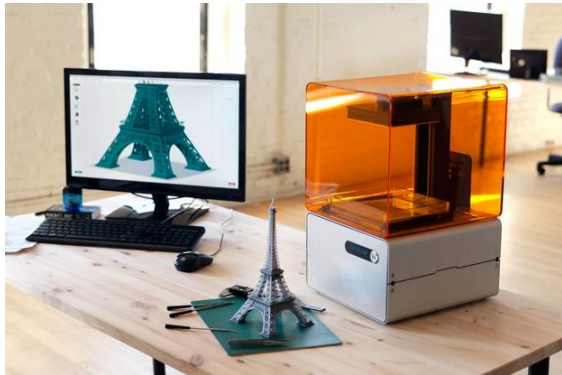

Tilen Čuk, 1. č

3D-tiskalnik

3D-tiskanje ali aditivna proizvodnja je postopek izdelave trirazsežnih trdnih objektov skoraj katere koli oblike iz digitalnega modela. 3D-tiskanje se doseže z uporabo aditivnega postopka, pri katerem se v različnih oblikah odlagajo zaporedne plasti materiala. Bistvena razlika od tradicionalnih proizvodnih tehnik je, da se pri slednjih material večinoma odstranjuje z metodami, kot sta rezanje ali vrtanje.

Tiskalnik materialov običajno izvaja procese 3D-tiskanja z uporabo digitalnih tehnologij. Od začetka 21. stoletja se je prodaja teh strojev močno povečala, njihova cena pa je močno padla.

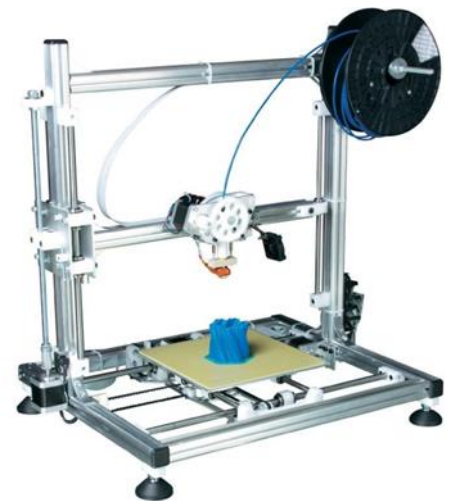

Tehnologija se uporablja za prototipizacijo in porazdeljeno proizvodnjo na področjih nakita, obutve, industrijskega oblikovanja, arhitekture, inženirstva in konstrukcije, avtomobilske, letalske in vesoljske, dentalne in medicinske industrije, izobraževanja, geografskih informacijskih sistemov, gradbenega inženirstva in drugje.

Zagotavlja enostavno, kvalitetno ter cenovno ugodno tiskanje

modelov na vseh področjih, vse od medicine, avtomobilizma, letalstva, gradbeništva, oblačil, pa do tiskanja delov, ki jih je potrebno zamenjati na mednarodni vesoljski postaji.

3D-tiskalniki lahko za tisk uporabljajo veliko različnih materialov (npr. guma, plastika, papir, poliuretanski materiali, kovine in podobno). Pri tisku iz lesa je pristnost možno zaznati že med samim tiskom, saj filament med taljenjem daje vonj po zažiganju lesa, prav tako pa je zelo zanimiv tudi tisk pri različnih temperaturah. Če les tiskamo pri višjih temperaturah, bo imel izdelek temnejšo barvo, če pa pri nižjih, bo svetlejši. Izdelek iz lesa prav tako ni trden do te mere, kot je dejanski les, vendar je po občutku v roki in na izgled varljivo podoben.

Izbira pa je odvisna od zmogljivosti in tipa tiskalnika. V splošnem se materiali po plasteh nanašajo na različne načine, a najpogostejši v tiskalnikih nižjega cenovnega razreda je nanos topljenega polimera skozi majhno šobo. Polimer je v večini primerov topljiva plastika z ugodnimi lastnostmi za topljenje in hlajenje. Za delovanje mora biti šoba ali baza sposobna premikanja po delovnem prostoru vsaj v treh oseh – torej treh dimenzijah. Načeloma vsako os poganja svoj motor – zato je kvaliteta tiska odvisna od natančnosti in kvalitete pogonskih in transportnih komponent, predvsem pa tudi od vodenja motorjev .

Po predvidevanjih strokovnjakov s področja industrije je pričakovati, da bodo 3D-tiskalniki spremenili naravo poslovanja, saj bodo imeli končni uporabniki možnost lastne proizvodnje za svoje potrebe, namesto da bi kupovali od drugih. Z vplivanjem na porabo energije, porabo odpadnih materialov, na prilagajanje, razpoložljivost proizvoda, na medicino, umetnost, gradbeništvo, avtomobilizem, znanost ... bo 3D-tiskanje spremenilo svet, kot ga poznamo. 3D-tiskalniki so že danes in bodo v prihodnosti še veliko bolj nepogrešljiva naprava tako doma kot tudi v industriji. Uporabljali jih bomo lahko tudi za proizvodnjo rezervnih delov, ki morda niso več na voljo.

Martin Krafogel, 1. a

Legenda Srednje lesarske šole

Prof. Ivo Koderman

Kje ste se šolali od osnovne šole pa vse tja do prve zaposlitve?

V Osnovno šolo Hinka Smrekarja v Šiški sem vstopil v letu Gospodovem, ki ima vsoto števk 17. Po osnovni šoli, ki sem jo obiskoval osem let, sem v letu pristanka človeka na Luni končal izobraževanje v prvem letniku matematičnega razreda bežigradske gimnazije, srednje izobraževanje pa sem končal v letu po OI v Münchnu. Kot zanimivost naj povem, da je bil štiri leta moj razrednik znani profesor Ivan Štalec, po katerem sem prevzel kar nekaj »tehnika« poučevanja, res da v nežnejši obliki. Prav profesor Štalec me je navdušil, da sem se po srednji šoli vpisal na Fakulteto za naravoslovje in tehnologijo, takrat se ji je tako reklo, smer tehniška matematika. Danes se tej fakulteti pravi FMF, Fakulteta za matematiko in fiziko.

Kako da ste se odločili za študij matematike?

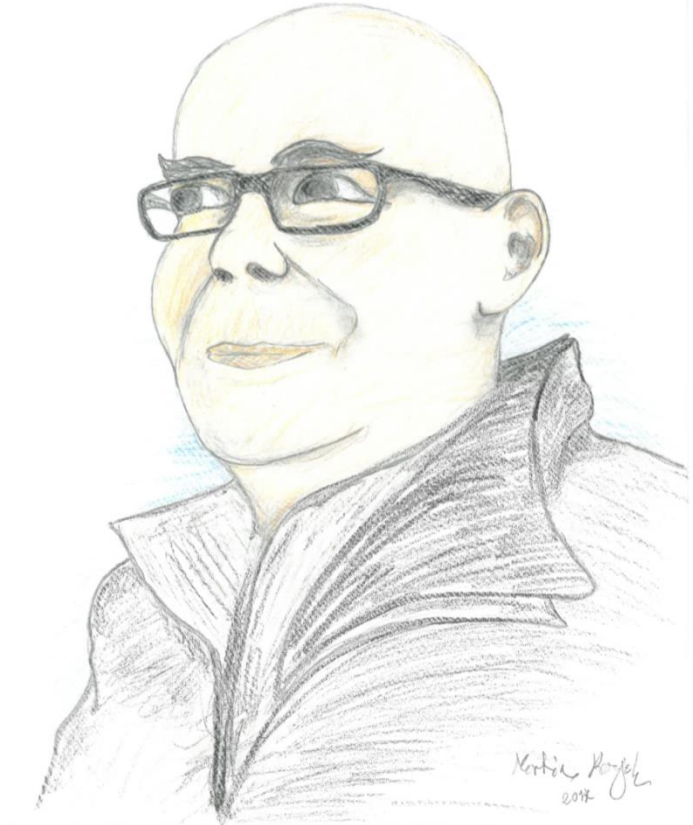
Že v osnovni šoli sem se udeleževal matematičnih tekmovanj, s čimer sem nadaljeval tudi v srednji šoli. Poleg matematike sem se v srednji šoli ukvarjal z igranjem nogometa, dokler mi niso zlomili noge. Takrat se je moja nogometna kariera končala, začela pa se je matematična, saj je bilo med polletnim zdravljenjem noge časa na pretek, predvsem za branje poljudnih matematičnih knjig. Logična posledica tega je bila, da sem šel študirat matematiko.

Kdaj ste pričeli s poučevanjem na Srednji lesarski šoli?

Že med študijem, v letu, ki ima vsoto števk 23, sem začel poučevati na Srednji lesarski šoli, na začetku honorarno, kasneje pa redno. Med bolj znanimi dijaki, ki sem jih poučeval v mladih letih, so bili tudi režiser Vinči Anžlovar, režiser in kulturni kozmolog Dragan Živadinov, nogometaš Dejan Djuranovič, pa še nekaj znanih bi se našlo. Vzporedno z učenjem na SLŠ sva s kolegom Markljem nekaj let učila honorarno tudi na Srednji šoli za oblikovanje, kjer je bilo tudi nekaj znanih dijakov, predvsem dijakinj.

Kaj ste počeli v mladih letih?

Predvsem veliko neumnosti. Nekatere sem že opisal, nekatere bolj žgečkljive bom pa kar zamolčal. V srednje mladih letih sem bil tudi nogometni sodnik in, recimo temu tako, komisar za delegiranje sodnikov. Med sodniki, ki sem jih vpeljal v nogometni svet, sta bila tudi znana evropska sodnika Stančin in Arhar, bivša pomočnika sodnika Skomine.

Narisal: Martin Kozjek, 3. a

Kakšno mnenje imate o znanju dijakov na Srednji lesarski šoli?

Glede na to, da jih učijo najboljši profesorji in so naši dijaki med najbolj pridnimi (vi bi rekli: »Hecam se, in to dvakrat.«), bi bilo znanje lahko še boljše.

In kako se stanje spreminja skozi leta?

Ko sem začel učiti, takrat smo imeli samo program tehnika, so bili razredi polni, redovalnice pa tanke, zdaj pa se mi zdi, da je ravno obratno.

Imate matematično vprašanje za sladokusce?

V trojanskem predoru stoji radar, ki meri povprečno hitrost. Če ta preseže 100 km/h, voznik dobi kazen. Prvo polovico predora smo prevozili s hitrostjo 50 km/h.

Kako hitro smemo peljati v drugem delu, če želimo ostati nekaznovani?

- a) 50 km/h
- b) 100 km/h
- c) 150 km/h
- d) Kolikor hitro želimo.

Koliko znaša povprečna hitrost pri primeru b) in c)?

Najlepša hvala za vaš čas, ki ste si ga vzeli za bralce šolskega glasila.

Uroš Drčar in David Ivartnik, 3. a

Nejc Žorž

Sejem Ambient 2016

V četrtek, 10. 11. 2016, smo se dijaki Srednje lesarske šole Ljubljana udeležili tradicionalnega sejma Ambient.

Na sejmu so kot ponavadi razstavljali najrazličnejši proizvajalci. Najbolj kreativna in zanimiva proizvajalca sta se mi zdela Murales in Goriška hiška. Proizvajalec Murales je razstavljal zelo veliko različnih vrst stolov z naslonom, mogoče tudi kakšnega brez. Proizvajalec oz. privatnik Goriška hiška je razstavljal klopco, ki je primerna za vrtove, na multimedijški tabli pa je zelo nazorno prikazoval postopek in potek izdelave.

Zanimivo si je bilo ogledati tudi računalniški laser, ki je bil manjši kot naš v šoli, ogrodje pa je imel iz tanke vezane plošče, ki je bila prav tako izrezana z laserjem.

Pozornost mi je pritegnila tudi kuhinjska omara, ki je narejena za več namenov, ko je ne potrebujemo ali pa imamo premalo prostora v kuhinji, jo lahko zapremo s pilotom, da nas ne moti pri delu v kuhinji; ko pa je odprta, lahko vanjo zložimo posodo; v sredini pa ima prostor primeren za prenosni računalnik – no, vsaj tako so prikazovali, sam bi na tisto mesto dal kaj drugega.

Pozornost mi je pritegnila tudi stojnica z lesenimi očali in nakitom. Cena se mi je zdela visoka, po premisleku pa sem ugotovil, da tako tankega materiala ni lahko obdelati, ker se hitro zlomi. Izvedel sem, da se tako droben nakit izreže z laserjem, ker je iz zelo krhkega materiala.

Ogledal sem si tudi več modelov postelj in si zapisal nekaj mer, ki mi bodo služile, da bom tudi sam naredil posteljo zase, ker mi stara ni več všeč, saj je tudi premajhna in neudobna.

Razstavljalcev na sejmu je bilo manj kot lani. To mi ni bilo všeč, saj bi po tem takem tudi karta morala biti cenejša kot lansko leto, čeprav je bila ista cena vstopnine.

Sejem mi je bil v celoti še kar všeč, saj sem si ogledal nekaj novosti, ki mi bodo prišle prav pri mojih inovativnih izdelkih.

Aljaž Zaberložnik, 2. a

fotografija: Klavdija Keršmanc, 1. a

Razstava pisalnega pohištva v Narodnem muzeju Slovenije

V ponedeljek, 24. 10. 2016, smo si ogledali razstavo pisalnega pohištva v Narodnem muzeju v Ljubljani.

Na razstavi smo si ogledali pohištvo, razvrščeno po časovnih obdobjih. Najprej smo si ogledali renesančno pohištvo iz 16. st. Vodička nam je pokazala omaro, ki je bila zelo lepo okrašena. Najbolj sem si zapomnil, kako so včasih skrivali ključavnice in kako so zaklepali omare.

Videli smo veliko zanimivega pohištva iz različnih obdobjih in kako se je spreminjalo skozi čas. Bilo mi je zelo všeč.

Motilo me je zgolj to, da je vodička povedala za vsak kos preveč podrobnosti in s tem izgubljala našo pozornost. Zato so se nekateri neprimerno obnašali in s čevlji škripali po tleh, potem pa je razredničarka postala slabe volje in se je morala dreti po razstavi.

Izvedeli smo veliko zanimivih stvari in videli veliko zanimivih kosov pohištva. Razstava nam je dala veliko dobrih idej in mislim, da nam v prihodnje to lahko pomaga.

besedilo in fotografija: Bor Slivnik, 2. b

Ekскурzija na Dunaj

S prof. Francijem Novakom smo se odpravili na Dunaj v soboto pred počitnicami, 29. 10. 2016.

Izlet se je pričel z zbiranjem pred šolo ob 3.45 in odhodom ob 4.00. Vožnja je bila dolga, zato smo imeli kratek odmor na bencinski črpalki. Vozili smo se okoli pet ur, čeprav je bila cesta skoraj prazna.

Sprva smo obiskali živalski vrt. Tam smo videli precej več različnih vrst živali, kot bi pričakoval, a nismo imeli veliko sreče, saj nas je že takoj presenetil dež. Zaradi padavin nisem mogel fotografirati zunanjih živali, saj so bile slike zaradi zamegljenega objektivu nerazločne. Na žalost nisem videl polarnih medvedov, saj niso bili na prostem. Tudi ostali plenilci, kot so npr. levi, so se skrivali pod streho. Kljub temu smo se imeli lepo. Videli smo veliko drugih vrst živali. Meni sta bila zelo všeč volka, ki sta z belo dlako bodla v oči iz gozdliča znotraj svoje ograde. Imeli smo tudi srečo, da smo ujeli hranjenje morskih levov.

Nato smo se odpravili na kratko vožnjo z avtobusom po Dunaju, da smo si ogledali znamenite stavbe: dunajsko filharmonijo, opero, parlament, mestno hišo, univerzo in kip Marije Terezije. Zanimivo se mi je zdelo primerjati naš parlament z njihovim, ki je poln kipov in okrasja, zaradi katerega sem se spomnil na antično Grčijo. Neprimerljiva je tudi velikost obeh stavb.

Sledila je grobnica Habsburžanov, kjer smo si ogledali različne stile, velikosti ter oblike krst. Največja je bila krsta Marije Terezije. Krsta je imela na pokrovu tudi njen kip.

Nato smo si ogledali drevo, ki je nekoč kazalo, do kod je segal gozd. Zanimivost je to, da je vsak popotnik, ki je šel mimo drevesa, vanj zabil žebelj. Zato je drevo, polno žebeljev in v slabem stanju, danes zagrajeno s steklom.

Končno nas je dočakal prosti čas v samem središču Dunaja. S prijatelji sem odšel na kosilo in po nakupih. Na žalost smo imeli le kratek odmor, a na srečo smo v nadaljevanju odšli v zabavišni park. Tam sem šel na vlakec smrti, le da sem ležal na trebuhu. Bilo je tudi ogromno drugih zanimivosti, ampak kot vedno nas je preganjal čas in odhiteti smo morali na drugo destinacijo.

Odpravili smo se še na ogled pisanih Hundertwasser stavb. To so stavbe, ki so postrani in skoraj brez ostrih kotov. Naredil jih je Friedensreich Hundertwasser. Bil je arhitekt, slikar in avstrijski umetnik, ki se je rad zgledoval po naravi.

S tem se je končal naš izlet na Dunaj.

Zahvaljujem se prof. Franciju Novaku, da je organiziral izlet in nas še cel dan prenašal. Ekскурzije so mi zelo všeč, saj na njih vsakič izvemo in vidimo nekaj novega. S prijetnim druženjem in nevsiljivim vodenjem na ekskurziji si širimo obzorja.

besedilo in fotografija: Martin Pintar, 3. a

STROKOVNA EKSURZIJA GONZAGA

V sredo, 6. aprila 2016, smo dijaki 1. A in B razreda odšli na strokovno ekskurzijo v Novo Gorico. Najprej smo si šli ogledat mizarsko delavnico podjetja Gonzaga, nato pa še frančiškanski samostan Kostanjevica.

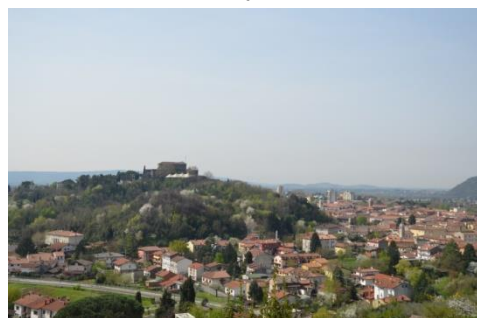
Tomaž Murovec, direktor tehničnega sektorja, nam je ob prihodu najprej povedal nekaj zanimivih podatkov o podjetju. Podjetje Gonzaga je bilo ustanovljeno spomladi 1998. Od vsega začetka je bila njihova dejavnost osredotočena na proizvodnjo pohištva in opreme za javne ustanove ter podjetja. Na osnovi jasne poslovne usmeritve so razvili ponudbo, ki vključuje svetovanje, projektiranje ter izdelavo pohištva in opreme za pisarne, vrtce, šole, knjižnice, hotele in javne urbane površine. Visoka kakovost in prepoznavne oblikovne poteze sodobne opreme jim omogočajo prodajo doma in na zahtevnih evropskih trgih, kot so Velika Britanija, Nemčija, Rusija, Arabija in Hrvaška, kjer imajo tudi poslovne partnerje. V podjetju je zaposlenih 49 delavcev. Uporabljajo program Megatishler. Gospod nam je povedal še veliko drugih podatkov, a jih nisem slišala zaradi hrupa, ki je prihajal iz delavnice. Nato smo si šli ogledat še notranjost.

Imajo veliko lesnoobdelovalnih strojev, kar nekaj od teh je dokaj modernih. Imajo žago, debelinko, krožno žago in še veliko ostalih, ki jih nisem prepoznala. Enak CNC sem videla že na sejmu v Nürnbergu, ki sem ga obiskala nedolgo nazaj. Najbolj pa me je očarala robna lepilka, saj je na koncu, ko je bil robni trak prilepljen na iverko, kar sama potisnila polico na tekoči trak, in ta jo je pripeljal nazaj do mene. Ko smo šli mimo dela, kjer so delali z žago in robno lepilko, sem se nemudoma spomnila na svoje delo v delavnici. Veliko časa pomagam atiju pri lepljenju in občasno tudi pri žaganju, da ne omenjam mletja ostankov, ki je zelo zabavno. Po ogledu delavnice smo odšli še v pisarno, kjer so nam pokazali, kako se dela s programom Megatishler. Nato smo odšli na zaslužen malico in se kmalu usedli na avtobus, ki nas je pripeljal do frančiškanskega samostana Kostanjevica.

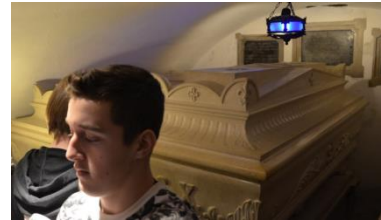
Ko smo prispeli tja, me je takoj očaral razgled na Rožno dolino. Bil je sončen dan in izkoristila sem priložnost, da naredim nekaj fotografij z dih jemajočim razgledom. Vodička nas je najprej peljala do cerkve, kjer nam je na kratek, a zanimiv način predstavila zgodovino samostana. Samostan je spomenik cerkvene umetnosti in duhovno središče (cerkev in samostan), zgodovinski spomenik (grobnica Bourbonov) in kulturni spomenik (samostanska knjižnica). Že več kot 200 let za vse to skrbijo bratje frančiškani.

Ko sem vstopila v cerkev, se nisem mogla nagledati vseh tistih veličastnih fresk. Na stropu je bila velikanska freska, ki nam je jemala dih. Na levi strani je bila velika freska s čudovitimi detajli na okvirju, ki pa je imela zaradi napadov v 1. svetovni vojni in ponovnih obnov vidno razpoko. Sam oltar pa je bil nadvse veličasten. V osrednjem delu

velikega oltarja je bila v pozlačenem okvirju podoba Marije z Jezusom, v ozadju slike pa je bil viden kostanj. Čudoviti kipi in detajli na stebrih, stenah ter okvirjih so to cerkev naredili še bolj posebno. Priznati moram, da sem med razlago malce odtavala stran s svojimi misli, saj sem si želela čim bolj zapomniti čudovite detajle na okvirjih in čudovitih freskah.

Največja znamenitost tega samostana pa je grobnica, kjer je pokopan francoski kralj Karel X. Poleg francoskega kralja je tam bila pokopana še njegova družina. Grobnica s sarkofagi je pod prezbiterijem. Sledil je ogled rožnega vrta, kjer je bila posajena zbirka starih vrtnic, burbonk. S križanji je nastalo 1500 različnih vrst, a so se večinoma izgubile in danes je večina od okrog 80 ohranjenih vrst zbranih na rožnem vrtu. Na žalost smo prišli prezgodaj, da bi videli lepe cvetove vrtnic.

Nato smo se odpravili v knjižnico. Ko sem vstopila, se mi je zaustavil dih. Bilo je ogromno knjig in za bralce, kot sem jaz, je bilo to, kot da bi stopila v nebesa. Škoda je bilo le, da so bile knjige napisane v drugih jezikih. Če bi mi dovolili vzeti kakšno knjigo, da bi jo prelistala in malce prebrala, bi zagotovo ostala do večera. A med vojno so bili hudi časi in knjižnico so preselili v samostansko klet, kjer pa so knjige hudo razpadle zaradi vlage ali pa so jih začeli glodati žužki (zaradi lesenih platnic) in seveda še drugi prebivalci kleti. Zaradi občutljivosti knjig so nam prepovedali kakršno koli dotikanje, kaj šele listanje.

Na Kostanjevici je delovala frančiškanska gimnazija. Zaradi 1. svetovne vojne je gimnazija prenehala delovati in je bila prestavljena v Kamnik. Bogato gradivo je pridobila knjižnica v desetletjih, ko je v njej znanstveno deloval frančiškan in jezikoslovec Stanislav Škrabec, po katerem se knjižnica tudi imenuje.

Leta 1998 je bila knjižnica popolnoma preurejena, prostor pa je bil obnovljen in na novo opremljen. Danes je urejena v dveh večjih sobah in ima nad 16.500 knjig. Med njimi je za nas najpomembnejša prva slovnica slovenskega jezika *Arcticae horulae* (Zimske urice, 1584) z lastnoročnim posvetilom avtorja Adama Bohoriča.

Na žalost smo morali kmalu iz knjižnice, saj nas je čakal avtobus. V knjižnici mi je bil všeč vonj po knjigah in njihove zanimive stare vezave. Kmalu sem stopila na sončen vrt, kjer sem lahko še malo občudovala razgled in si predstavljala, kako lepo mora biti maja, ko cvetijo vrtnice.

Predstavljala sem si sončen poletni dan, ko sedim na klopci s svojo najljubšo knjigo v rokah, rahel vetrič bi prinašal pridušen zvok mestnega vrveža in mešal omamni vonj po vrtnicah. Kadarkoli bi dvignila pogled, bi zagledala čudovit razgled. Bilo bi božansko. Kmalu sem morala nehati sanjariti, saj smo se na žalost odpravili proti šoli. To je bila moja prva ekskurzija s to šolo in moram priznati, da sem bila navdušena. Naučila sem se nekaj novih stvari in komaj čakam, da bomo kmalu spet odšli na kakšno ekskurzijo.

Urška Zupančič, 2. a

Nagradni izlet v Belo krajino

V sredo, 11. 5. 2016, ob 7.30 smo se dijaki Srednje lesarske šole Ljubljana skupaj z dijaki GAA in SSKŠ odpravili na nagradni izlet v Belo krajino.

Sprva smo si ogledali Belokranjski muzej Metlika, ki domuje v metliškem gradu. V njem so predstavljeni predmeti petih osnovnih zbirk (arheologija, etnologija, kulturna zgodovina, novejša zgodovina, umetnostna zgodovina), šestih dodatnih zbirk (lapidarij, naravoslovje, numizmatika, plakati, razglednice, tehniška dediščina) in še posebne zbirke (donacija Kambič).

Pot smo nadaljevali do vasi Rosalnice in prispeli k hiši dobrega kruha, kjer nas je pričakala zelo prijazna ga. Mojca. Na svoji domačiji nam je predstavila okusne dobrote, ki jih že vrsto let pripravlja sama z velikim veseljem. Tudi mi smo okusili njene domače piškote, suhomesnate dobrote in belokranjsko pogačo. Skozi svojo zgodbo življenja nam je prikazala pripravo belokranjske pogače in pa seveda tudi peko v domači krušni peči. Za njeno gostoljubnost smo se ji zahvalili na svojstven način in zaigrali nekaj skladb – tudi fisto o Mojci.

Po pokušini smo odhiteli v Veliki Nerajec, kjer nas je pričakala ga. Vera Vardjan in nam prikazala delo domače obrti in življenje v 200 let starih hisih. Hisi so bili namenjeni mladoporočencem, ki so lahko bivali v tej dodatni »hiški«, dokler si niso postavili svoje samostojne hiše. Hiše v tistem času so bile maloprostorne, krite s slamo, stropi so bili nizki, pohištvo v njem skromno, svetili pa so si z brezovimi trskami. Povedala pa nam je tudi za svojo izkušnjo, ko jo je zadela strela.

Na koncu smo se odpravili v vas Dragatuš, v katerem je živel slovenski pesnik Oton Župančič. O Otonu, rojenem Zupančič, nam je nekaj zanimivih besed spregovoril lastnik gostišča Župančičev hram, kjer so nas zelo lepo sprejeli in pogostili z odličnim kosilom.

Izleta smo se udeležili tudi člani šolskega ansambla SLŠ. S petjem in igranjem smo popestrili naš izlet, navdušili go. Mojco, osebje gostišča Župančičev hram in obenem zabavali celoten avtobus. Med premori pa nam je na svojevrsten duhovit način zgodovinsko in zemljepisno snov podajal prof. Novak, tako da je tudi vožnja minila nadvse hitro.

Nekaj po 17. uri smo se odpravili proti Ljubljani. Vodstvu šole se zahvaljujemo za odlično načrtovan in izpeljan izlet, zahvala pa tudi spremljevalcema, prof. Franciju Novaku ter prof. Jožetu Šemrovu.

Juš Potokar, 3. a

Intervju z Blažem Demšarjem Goslarstvo Demšar

Najprej nas zanima, kako ste vedeli, da je izdelovanje godal nekaj, kar želite početi vse življenje?

Sem že tretja generacija izdelovalcev. Moj ded je začel, stric pa je nadaljeval, tako da je bilo to tudi meni nekako že usojeno. Vpisal sem se tudi na glasbeno šolo, kjer sem tri leta igral čelo, potem pa sem se odločil, da bom inštrumente raje izdeloval, kakor igral nanje.

Kako pa veste, kateri les je pravi za izdelovanje lesenih godal? Imate kakšen poseben pristop?

Ponavadi si sam izberem hlod, iz katerega bom izdeloval določen inštrument. Iz hloda javorovine izdelam približno 150 inštrumentov. Les se razreže na kose prave dimenzije in se jih pusti naravno sušiti približno 5 let.

Je morda že kateri od znanih slovenskih glasbenikov kupil godalo pri vas?

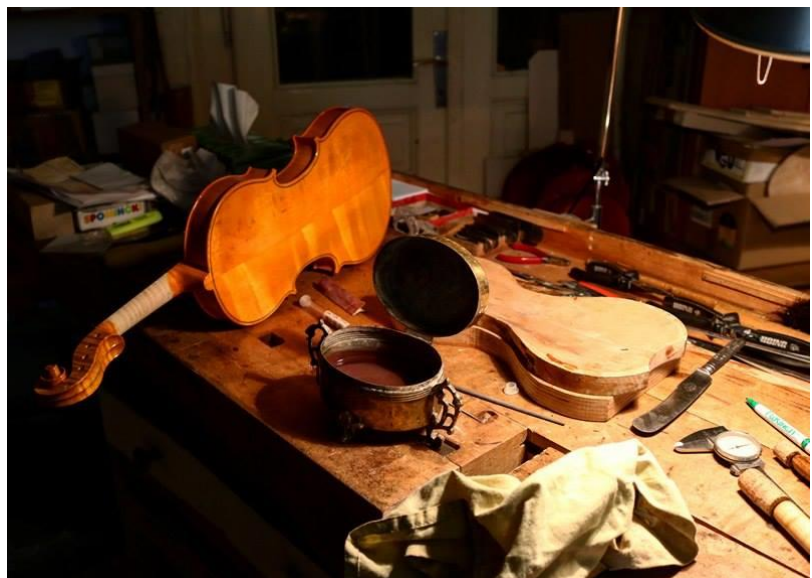
Da, skoraj vsi slovenski profesionalni glasbeniki. Če glasbila že niso imeli v lasti, pa so jih vsaj igrali. Ponosen sem tudi na to, saj se ne zgodi vsak dan, da bi jih kdo igral.

Koliko ur je potrebnih, da nastane violina za svetovno znanega glasbenika?

Prav toliko ur kakor za amaterja – okoli sto petdeset, kakšna ura več ali manj.

Kako začnete s postopkom izdelave godal?

Najprej izberemo les, nato izračunamo gostoto lesa glede na njegove karakteristike, kos obrežemo in začnemo z obdelavo lesa z dleti in skobljčki.

Uporabljate kakšno posebno orodje oziroma kako ga izbirate?

Uporabljam samo dleta, skobljiče ter ostala manjša orodja, seveda pa morajo biti dleta in skobljiči kupljeni zgolj enkrat, in to za celo kariero. Drugače pa ga rajši kupim v boljših trgovinah ter si s tem zagotovim, da bodo bila zmeraj pripravljena ter pravilno nabrušena.

Koliko časa pa porabite za izdelavo čela?

Porabim okoli štiristo ur dela. Postopek pa je enak kakor pri izdelovanju violin. Izberem kos, iz katerega bom izdelal čelo, ga obrežem na želeno velikost, nato nadaljujem z dleti ter skobljiči, da dosežem želeno obliko. Poznati pa je treba tudi prave dimenzije, npr. kakšna je dolžina zvence strune, da se razmerje ne bi podrlo.

Katera godala pa izdelujete v vaši delavnici in kolikšna je cena violine?

Izdelujemo violine, viole, čela ter kontrabase; seveda pa tukaj potekajo tudi popravila vseh vrst godal. Cene violin pa so od 2500 €.

Ste v svoji karieri prejeli tudi kakšno priznanje?

V glavnem sem dobil odlikovanje iz tujine, saj v Sloveniji takšnih »tekmovanj« ni. Instrument pošlješ na tekmovanje, tam ga ocenijo, in če si uspešen, dobiš diplomu oziroma kar podeljujejo. Tekmovanja se odvijajo na vsaka tri ali pa na pet let.

besedilo: Aleš Lamovšek, 1. a
fotografija: Klavdija Keršmanc, 1. a

Družinsko podjetje

Družinsko podjetje Mizarstvo Otmar je dobilo ime po dedku Otmarju, ki je leta 1981 začel mizariti v kletnih prostorih družinske hiše. Ker mu je šlo delo dobro od rok, je svojo mizarstvo dejavnost leta 1992 preselil v novo, prostorno delavnico s skladišči. Začel je dobivati prva naročila za lekarniško pohištvo. Vedno zahtevnejšim pričakovanjem naročnikov pri uporabi materialov, okovja in tehnologij so se v Mizarstvu Otmar odzvali še s posodobitvijo tehnološke opreme.

Leta 2011 se je oče Otmar Medved upokojil in podjetje prepustil svoji hčerki, Tatjani Mušič. Na čelu podjetja nadgrajuje družinsko izročilo z znanjem in novimi pristopi, a ostaja zvesta dobremu glasu o Mizarstvu Otmar, ki ga odlikujejo visoka strokovnost, natančnost in spoštovanje dogovorov. Izdelujejo notranjo opremo oziroma pohištvo izključno po naročilu za poslovne prostore. V Sloveniji izstopajo kot ekskluzivni proizvajalec lekarniškega pohištva. Poleg lekarniške pa proizvajajo še notranjo opremo za pisarne, gostinske lokale ali večnamenske objekte za poslovna in družabna srečanja.

Intervjuval sem svojo mamo, direktorico družinskega podjetja.

Kje ste se šolali?

Osnovno šolo sem končala v Šmartnem, potem pa sem se vpisala na Srednjo lesarsko šolo v Ljubljani. Študij sem nadaljevala na Biotehniški fakulteti na oddelku za lesarstvo, kjer sem tudi diplomirala.

Je bilo šolanje dolgo in težko?

Vsaka šola zahteva določen trud. Seveda je bilo zahtevno, vendar imam na vsa ta leta šolanja zelo lepe spomine, še posebej na študentska. V srednji šoli in na fakulteti so bili večinoma fantje, ampak vzdušje je bilo vedno sproščeno in fantje so nam, dekletom, še posebej pri praktičnem pouku vedno priskočili na pomoč.

Zakaj ste se odločili za ta poklic?

Les me je spremljal že od otroštva, ker je imel moj oče mizarstvo delavnico in sem mu velikokrat pomagala. Ta poklic me je zelo veselil, čeprav se v tem poklicu ne najde veliko deklet, ampak prevladujejo fantje, a za mene je že od začetka zelo zanimiv.

Kdo je pred vami vodil podjetje?

Pred štirimi leti, ko sem prevzela podjetje, je oče imel obrt že 30 let. Po njegovi upokojitvi sem to funkcijo prevzela jaz in sedaj z možem vodiva družinsko podjetje ter nadaljujema tradicijo. Tudi mož izhaja iz družine mizarjev, tako da se v tem lepo dopolnjujema.

Se je način obdelave lesa do danes spremenil?

Seveda. Proizvodnja se je popolnoma spremenila. Danes so stroji računalniško vodeni, kar pred 20 leti ni bilo. Tako smo celotno proizvodnjo v zadnjih letih posodobili. Zahteve kupcev so zelo visoke, izdelki morajo biti narejeni kvalitetno in v zelo kratkem času, zato ves čas sledimo novi tehnologiji.

Kakšno pohištvo izdelujete?

Izdelujemo predvsem lekarniško pohištvo, tako da smo v vseh teh letih opremili preko 150 lekarn po celotni Sloveniji, nekaj tudi na Hrvaškem. Izdelujemo tudi opremo za gostinske lokale, pisarniško pohištvo in pohištvo za opremo hiš. Vse pohištvo je izdelano izključno po naročilu, za znanega kupca. Sodelujemo z arhitekti in tudi z oblikovalci.

Koliko ljudi je zaposlenih v vašem podjetju?

Trenutno nas je v podjetju zaposlenih osem.

Poleg osmih imamo še dva vajenca. Na pomoč pa priskoči tudi oče, ki je sicer upokojen in nam pomaga predvsem z nasveti.

Občutite gospodarsko krizo, ki je že kar nekaj let prisotna tudi v slovenskem gospodarstvu?

Niti ne. Res je, da so nekatera velika podjetja, s katerimi sodelujemo, ustavila vse investicije, vendar je potrebno vedno iskati nova tržišča. Ni dobro, da si odvisen samo od enega investitorja, kar te v takih primerih skoraj zagotovo pripelje v propad.

Če bi čas prevrteli nazaj, bi se morda odločili za drugačen poklic? Zakaj?

Ne, mislim da ne, ker mi je ta poklic zelo všeč. Zelo rada tudi rišem in oblikujem pohištvo. Delo z lesom je zelo prijetno, prav tako delo z ljudmi, in v tem poklicu zelo uživam.

Kako usklajujete družinsko in poslovno življenje?

Včasih je nekoliko lažje, ker imam službo doma. Po drugi strani pa se delavnik ne konča ob npr. tretji uri, ampak se moraš prilagajati strankam in jim biti na razpolago tudi popoldne ali zvečer, ko končajo službo. Glede na to, da z možem delava skupaj, si lahko delavnik včasih prilagodim, da se lahko več posvetim otrokom in pisarniška dela opravim zvečer, ko otroci že spijo.

Kristjan Mušič, 1. a

Izdelava čebeljih panjev

Naše podjetje je v obratovanju že od leta 1936. Sprva je Franc Krže st. izdeloval pohištvo. Po vojni je začel z izdelovanjem čebeljih panjev. Po štiridesetih letih delovanja obrt vse do danes nadaljuje Franci Krže ml.

Pri nas izdelujemo vse vrste AŽ-panjev različnih izvedb. Drugih tipov panjev ne izdelujemo, čeprav jih znamo narediti. Naši panji so bili vgrajeni tudi v čebelnjak, ki ga je naša država podarila princu Charlesu ob obisku v Sloveniji. Proizvodnja je bolj kot ne sezonska, povpraševanje je odvisno od več dejavnikov. Če je donos medu dober, je povpraševanje večje; če ne, je manjše. Precej nam konkurirajo cenejši proizvajalci iz BIH, a so njihovi izdelki težko primerljivi z našimi.

AŽ-Panji

AŽ-panji so namenjeni vgradnji v čebelnjake, odpirajo se z zadnjimi vrati, kar je slovenska posebnost. V tujini so panji pretežno prostostoječi, zato so tudi drugače zasnovani. Les za panje mora biti brez grč, saj lahko pozneje izpadajo, predvsem pa mora biti za vsak del panja po rasti pravilno izbran in obrnjen. Pri nas uporabljamo samo najboljši smrekov les.

Ponosen sem na svojega deda in očeta. Moja želja je, da bi dejavnost šla še v tretji rod.

Jaka Krže, 3. a

WOODWORKING

At the weekends or when I have some free time I like to work with wood in my dad's workshop.

In our workshop we have some machines like 4side moulder and a combined machine for routing, sawing, drilling, jointing and planing. These days I was creating and making a chair for a school contest. In the future my dad and I would like to buy some other woodworking machines so we could work more easily.

From time to time I buy some tools with my own money so I can work easily. In our workshop we don't

have only machinery. We have some power tools and hand tools and a forklift too. Sometimes I go with my father and help him working on the roof.

I like helping my father, because I know that every machine and equipment that we buy is basically for me, because I will most likely take over the company after some time. In the next few years we would like to buy a CNC machine for making wooden roof constructions.

I think there is bright future in woodworking.

David Grošelj, 3. a

Learning foreign languages

Learning foreign languages is a key ability to have a decent and well-paid job.

In our country the two other languages that are important are English and German. I personally hate German and could never get into learning it, but on the other hand, I love English. I speak it practically every day. Not just in school but also at home and when I hang out with friends. I learned English by myself when I was younger. I liked watching a lot of cartoons and because all the good ones were in English I had to learn the language so I could watch them normally. Maybe that is why I do not speak or like German. Because there were never any good German cartoons when I was younger. I know that if you want to be successful in the woodworking industry you need to know at least a little bit of German, but still I do not look forward to the day when I will probably start learning it.

I came to a conclusion that some languages can be fun to learn and even more fun to use, but some are just way too boring or hard to learn.

Mark Lajič, 3. a

Keep Fit and Stay Healthy

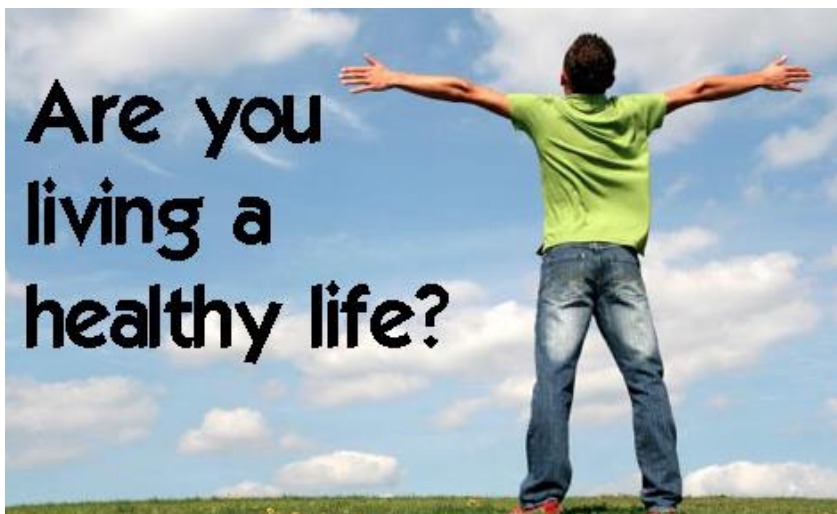
Keeping our body healthy is the key for a long life. Some people are born healthy and others are not. Your health depends on two factors, one is your DNA and the other is how you choose to live.

You cannot choose your genes, you inherit them from your parents. If they have good genes, so will you. However, being fit is in a way in your hands. You can decide whether you are going to work out every day or if you are going to lie on the couch all day. A human body is designed to be in motion most of the day. When your body works, it burns calories because it needs energy to feed the muscles. That way you not only stay fit but also your muscles get stronger.

It is unwise and even foolish to live unhealthy. Alcohol damages your liver and therefore can get you some liver disease or even cancer. The problem is the same with smoking, the only difference is that you can get lung cancer.

However, keeping only your body fit is not enough to be truly healthy. You have to take care of your mind and soul as well. A lot of different and strong emotions can affect your health. For example, some people start stammering after they were beaten as children or when something terrible happened in their life. One has to be mentally and emotionally strong to get over such unpleasant experiences.

In my opinion, keeping fit and healthy is the logical choice and a smart one. That way you increase the chance of living a long life. But of course, you also need a bit of luck to achieve that.

Blaž Pestotnik, 2. k

IGRANJE ZA NOGOMETNI KLUB DOMŽALE

Leta 1921 je bil po prizadevanjih gospoda Stanka Skoka v Domžalah ustanovljen športni klub DISK. Namen kluba je bil skrbeti za telesno in duhovno vzgojo. Ime DISK je bila kratica in je pomenila Domžalski internacionalni športni klub, v katerem naj bi imeli prostor vsi, ki jim je bilo pri srcu gojenje zdravega športa.

Prve nogometne tekme so se igrale v Hudljah v bližini postaje Radia Ljubljane, nato so igrali na prostoru nasproti stavbe današnje domžalske občine; trenirali so tudi na mestu, kjer danes stoji Zdravstveni dom Domžale itd. Na zdajšnjem igrišču igrajo nogomet od leta 1947. Same lige in rangi tekmovanj nogometašev Domžal so bile zelo različne, od najnižjih do najvišjih.

Slika 1: Stadion NK Domžale

Po osamosvojitvi naše države se je spreminjalo ime kluba zaradi generalnih sponzorjev. Imen, pod katerimi so nastopali nogometaši Domžal, so: Lek Domžale, Napredek, Napredek BST, BS Tehnik. Trenutno pa tekmujejo pod imenom NK Domžale. Prvič so dosegli najvišji rang tekmovanja v letu 1985/86. V 1. slovenski ligi so igrali vse do sezone 1991/92, ko so izpadli v 2. slovensko ligo. V sezoni 1997/98 pa so osvojili 3. mesto v drugi ligi in se po dodatnih kvalifikacijah z ekipo SET Vevče zopet uvrstili v 1. ligo. V tej ekipi je igral tudi moj oče Igor, ki je na prvi kvalifikacijski tekmi dosegel tudi gol za zmago s 3 : 1. Tako je prvič v 1. ligi zaigral tudi moj oče, ki je bil celo tretji strelec svoje ekipe s 5 goli. Pred njim sta bila le Janez Mrak z devetimi in Nenad Protega s sedmimi goli. Žal so v sezoni 2001/02 osvojili zadnje mesto in nazadovali v 2. ligo. Nato je v Domžale prišel trener in tudi nekdanji selektor Slovenije Slaviša Stojanovič, ki je ekipo v enem letu popeljal nazaj v 1. ligo, kasneje pa še do dveh naslovov državnega prvaka.

Slika 2: Državni prvaki NK Domžale v sezoni 2015/16 v kategoriji do 15 let

Kot sem že omenil, je za NK Domžale med leti 1997 in 2003 igral moj oče Igor. Nato je leta 2011 v klub prišel še moj starejši brat Andraž, dve leti za njim pa še jaz. Največji dosedANJI uspeh sem dosegel v prejšnji sezoni v kategoriji do petnajst let, čeprav sem imel veliko težav s poškodbami. V tretjem krogu smo igrali domačo tekmo proti NK Bilje. Na mojo veliko žalost pa sem igrišče zapustil že po štiridesetih sekundah igranja. V dvoboju z gostujočim branilcem sem nesrečno padel in si zlomil roko. Tekma je bila prekinjena za več kot pol ure, dokler ni na igrišče prispela zdravniška služba. Zaradi tega dogodka sem izgubil pol sezone. Bil sem zelo nesrečen, ker nisem mogel pomagati svoji ekipi. Vsak športnik ve, kako težko se je vrniti po daljši odsotnosti. Veliko truda in odrekovanja je bilo potrebnega, preden sem bil spet pripravljen za največje napore.

Tekmovanje na državnem nivoju v kategoriji do petnajst let poteka v dveh ligah – vzhodni in zahodni. Po koncu sezone pa se prvak vzhoda in prvak zahoda pomerita na dveh tekmah za naslov državnega prvaka. Ker je moja ekipa NK Domžale prvak zahoda, sta nas čakali še dve tekmi s prvakom vzhoda. To pa je bil nogometni klub Aluminij iz Kidričevega. Veliko je bilo narejeno že po prvi tekmi, ko smo na domačem igrišču zmagali z rezultatom 6 : 3. Čez teden dni pa nas je čakalo še gostovanje, kjer bi morali zadržati naše visoko prednost s prve tekme. Na koncu smo odigrali neodločeno 2 : 2 in s skupnim rezultatom 8 : 5 postali državni prvaki.

Slika 3: Prijateljska nogometna tekma selekcije do 15 let med NK Domžale in NK Maribor

Prav tako moram omeniti, da je v isti sezoni državni prvak postal tudi moj brat Andraž, in sicer v kategoriji do sedemnajst let. Andraž je tudi član slovenske državne reprezentance v svoji kategoriji. Prvič v zgodovini nogometnega kluba Domžale so v sezoni 2015/16 postali državni prvaki selekcije starejših dečkov, kadetov in mladincev. Nogometni klub Domžale je bil v zadnjih letih izbran za najboljšo mladinsko šolo v državi in na to sem zelo ponosen.

Gal Žinič, 1. a

HAIKU

Rok Hodnik, 1. k

Pogreje me!
Ko pridem domov –
mrzla peč!

Luka Rožej, 1. k

Potna koža,
glasovi ptic,
žaganje drv.

Žan Lasič, 1. a

Pojemajoč dan,
jesen odnaša listje,
slači drevesa.

Mario Huzjak, 1. k

Dolga noč
žgoče grlo
mama v skrbeh

Manca Gruden, 1. a

Zavrti me in odpelje,
temna noč ob Ljubljani.
Povodni mož, si to ti?

Luka Oplotnik, 1. a

Reka je globoka,
oko tudi,
le kaj je globlje.

Primož Lužar, 1. k

Budilka zvoni,
popijem kavo,
avtobus zamuja.

Žan Janez Hribar, 1. a

Plavam na treningu.
Mučim se.
Umiram od žeje.

Matej Rozina, 1. a

Les obdelujemo,
si pomagamo, sodelujemo
in lepe stvari izdelujemo.

Jernej Mihelčič, 1. k

Vračati se,
poglej se, kakšen si,
ogledalo se ti smeji.

Martin Krafogel, 1. a

Prazna glava,
ni denarja,
iphone na mizi.

Jakob Smolnikar, 1. a

Življenje brez smisla
je kot ta haiku.
Hladilnik.

Andrej Rigler, 1. k

Toplina maminega
objema –
sonce.

Aleš Lamovšek, 1. a

Skozi bolečino,
ne ve nihče,
ljubezni igra, naj se prične.

Tilen Čuk, 1. č

Pokemoni,
lovijo jih vsi,
cel sončen dan.

Aljaž Golob, 1. č

Žalost,
razbita slika,
solza polzi.

Haris Hodžič, 1. č

Jugo,
avto ali država,
režim se k budala.

Rok Klopčič, 1. č

Modrost
je krepost
pomagati drugim.

Domen Kranjec, 1. č

Iz daljave se kadi,
požar ravno ni.
Golf 2 dizel!

Matic Muc, 1. č

Velika hiša,
lep dom,
slaba družina.

Gašper Perme, 1. č

Več na računalniku,
manj družabnosti,
svet gre nekam.

Žan Pižmoht, 1. č

Yugo, zastava, stoenka,
to je prava pismenka,
če je baba cela enka.

Nejc Valentinčič, 1. č

Jesen je prišla.
Listje pada z neba.
Je tempera zemlja vsa.

Tilen Bradeško Jekovec, 3. a

Hojo po temi
prekine bolečina,
mrtev mezinec.

Uroš Drčar, 3. a

Vso noč na njem sedim,
vse sosede zbudim,
lučka za nafto gori.

Jožef Ermenc, 3. a

Čudna slika,
zanimiva zgodovina,
kamnita ura.

Jan Kastelic, 3. a

Maček na zvezku,
Kako naj se učim,
voham neznanje.

Jaka Krže, 3. a

prizadela me je
jokam kot dež
čebula je kriva.

Rok Ruparčič, 3. a

Sprehajam se v megli.
Živimo v socialni bedi.
Postajamo sužnji svobode.

Benjamin Turk, 3. a

Morje močno valovi,
čolne premetava,
barke se smejejo.

Moja prva prava ljubezen

Doživljajski spis

Zgodba se je začela v prvem razredu osnovne šole. Ko smo prišli v matično učilnico, smo se posedli. Učiteljica je dejala, da se bo vsak predstavil.

Takoj, ko je vstala in se predstavila, sem vedel, da je posebna. Težko je verjeti, vendar sem se že v 1. razredu osnovne šole zaljubil na prvi pogled. Šolska leta so minevala, jaz pa sem bil še vedno zaljubljen v isto dekle. Nikoli se ji nisem upal izpovedati, ker sem menil, da je predobra zame. Bal sem se odgovora. Vsa leta osnovne šole sva bila le prijatelja, v 8. razredu pa smo se začeli bolj družiti. Vsak dan, ko sem jo videl, sem se znova zaljubil v njo. Konec 8. razreda sva postala najboljša prijatelja. V šoli sva bila nerazdružljiva, in tudi ko sem prišel domov iz šole, sva se velikokrat pogovarjala. Bil sem zelo vesel, ker sem se lahko družil z njo vsak dan. Nekega dne mi je povedala, da ima fanta. Bil sem razočaran, a hkrati vesel, ker je bila tudi ona vesela. Konec osnovne šole sem z njo plesal na valeti.

Ko sva začela hoditi v srednjo šolo, sva počasi izgubila stike. Videvala sva se le še na avtobusu. Moja najboljša prijateljica je predlagala, da naj začnem hoditi v frizerski salon, kjer je delala ona. Tako sem jo vsak mesec videl vsaj enkrat. Nisva se veliko pogovarjala, ker me je bilo sram, pa tudi fanta je imela. Nato pa je njena najboljša prijateljica dopolnila 18 let in priredila zabavo. Na zabavo je povabila tudi mene. Tam sem jo spet videl in pogovarjala sva se kot včasih. Ko se je pogovarjala z bivšo sošolko, sem jaz prišel do njiju in obe hkrati objel in se zasmel. Naslednje jutro je bilo povsem običajno, vse do takrat, ko sem prejel njen sms. Preden sem odpisal, sem najmanj desetkrat preveril, če je to res ona, saj sem bil začuden, da mi piše po treh letih. Tako sva si pisala cel dan, nakar me je proti večeru poklicala. Bil sem začuden, kaj se dogaja. Ko sem se oglasil, mi je dejala, če mi lahko nekaj zaupa in da ne smem nobenemu povedati. Rekel sem, da lahko, in povedala mi je, da je pustila fanta. Bil sem presenečen, saj ga je pustila po treh letih zveze. Novico je kot prvemu zaupala meni. Bil sem vesel, ker sva se ponovno pogovarjala. Tako sva se zmenila, da se čez vikend en dan s prijateljem oglasita pri meni doma na pijači. Ko sta prišla, sem jo objel. Kasneje, ko je prijatelj igral računalniške igrice, sva se midva pogovarjala, potem pa sem jo poljubil. Med poljubom so se vrnila vsa čustva do nje. Tako iskrenega poljuba še nisem doživel. Ker se je razšla s fantom in je imela maturantski ples, me je prosila, če bi plesal z njo. Seveda sem privolil in tako preživel z njo eno najpomembnejših noči v njenem življenju.

Naslednje mesece sva se velikokrat dobila na pijači, si pisala sms-je in se klicarila. Vedno bolj sem bil zaljubljen v njo in prišel sem do te točke, da sem jo vprašal, če bi bila moje dekle. Dejala je, da mora razmisliti. Tako je minil mesec dni in imel sem dovolj čakanja. Ponovno sem jo vprašal, a je odgovorila, da je še prekmalu, da bi bila ponovno v zvezi. Bil sem razočaran, zato sem si že čez mesec dni našel drugo dekle, na katero pa je bila ona zelo ljubosumna. Začela se je zavedati, da me lahko izgubi. Kasneje mi je priznala, da me želi imeti za fanta. S tem dekletom sem končal, ker sem želel imeti njo in ona mene. Ko sem končal, pa ona spet ni kazala velikega zanimanja zame.

Čez poletje smo se vsak dan družili. Konec poletja, 31. 8., sem jo ponovno vprašal, če želi biti moje dekle. Tokrat je odgovorila, da želi. Tako sem končno dobil dekle, ki si sem jo želel že od nekdaj. Na začetku sva, kot vsak par, veliko hodila v lokale in v kino. Nato sva drug drugega predstavila domačim oz. povedala, da sva par, saj so naju starši tako ali tako poznali, ker sva bila sošolca. Po pol leta zveze sva doživela prvi hujši prepir, ki sva ga takrat tudi rešila. Sicer počasi, ampak sva. Po prepiru sva bila 2 meseca prijatelja, nisva se prepirala in lepo nama je bilo. Ko sva se naslednjič sprla, sva šla narazen. Minila sta 2 tedna brez nje, ko sem ugotovil, da jo hočem nazaj. K sreči me je vzela nazaj. Naslednje mesece sva se imela lepo. Prvo skupno poletje je bilo

res nepozabno. Ponovno sva prišla do točke, ko sva se spet razšla. Mislil sem, da me duši, ker je vedno ob meni, da me ovira, ampak ona je želela biti ob meni vsak trenutek. Ker nisem tega cenil, sem jo izgubil.

Zaradi mojih napak me zdaj noče nazaj, čeprav v sebi vem, da se lahko zanjo spremenim, da sem lahko popoln fant, da ji dam, kar si želi in kar si zasluži. Ljubim jo bolj kot karkoli. Je oseba, ki jo poznam že od malega, in dekle, v katero sem se zaljubil na prvi pogled, ko takrat še vedel nisem, kaj to pomeni. Vsak dan jo prosim, naj me vzame nazaj, da se bom popravil, ampak me ne posluša več, ker je izgubila zaupanje vame.

Vsem, ki imate res radi svoje drage, bi rad povedal, da jih ne izpustite zato, da se boste počutili svobodni in da bi se lahko pogovarjali z drugimi dekleti. Raje jo objemite, poljubite in ji povejte, kako zelo jo imate radi in da vam pomeni vse na svetu. Bodite njen najboljši prijatelj.

M. G.

fotografija: Klavdija Keršmanc, 1. a

Ribolov

Domišljjski spis

Ribiško opremo sva vrgla v vodo in kar oblečena še sama zabredla vanjo. Obleka se je takoj napojila z vodo, kar nama je precej otežilo plavanje, a nasprotni breg ni bil daleč. Kmalu že lezeva ven iz vode ter začneva iskati primeren prostor za ribolov. »Kaj pa če naju danes dobijo?« izrazim svoje dvome. Čeprav sva tako lovila že mnogokrat, sem danes imel čuden občutek. »Ah, če naju do zdaj niso, zakaj bi pa naju ravno danes,« je odgovoril prijatelj. Malce sem se pomiril, čeprav me je še vedno spremljal tesnoben občutek. Ko sva našla primerno skrit prostor, sva se udobno namestila in začela loviti ribe.

Vedel sem, da je kazen za lovljenje rib brez dovolilnice velika, ampak saj je bil ta kraj zelo odročen in inšpektorji tukaj ne bi hodili. Minila je ura, dve. Ribe danes niso dobro prijemale. Voda je bila motna zaradi neurja prejšnjih dni. Ugotovila sva, da v takih okoliščinah ni vredno loviti ribe. Počasi sva začela pospravljati opremo, ko sem zaslišal šumenje iz gozda.

Dregnil sem prijatelja, pogledal me je in počasi prikimal ter položil prst na usta, da naj bom tiho. Kmalu sva razločila človeški tek, nato pa iz daljave zaslišala čudno tuljenje. Potuhnila sva se za grmovje in opazovala v smer, iz katere je prihajal zvok. V daljavi sem opazil človeško postavo, ki je tekla na vso moč, naravnost čez vejevje in podrastje. S prijateljem sva se čudno spogledala, nato pa sem spet zaslišal lomljenje vej in pogledal nazaj.

Zastalo mi je srce. Videl sem velikega, črnega volka, kako se je prebijal po podrastju v smeri za človekom. Kar naenkrat se je ustavil in pogledal proti nama. Skozi grmovje sem ga gledal naravnost v oči. Videl sem njegov krvoločni pogled in opazil, da je imel krvav gobec, iz katerega je še vedno viselo nekaj koščkov mesa. Kar naenkrat se je zapodil proti nama.

Otrpnil sem. Časa za beg ni več. Po gozdu bi naju zlahka dohitel, čez reko pa tudi nisva mogla zbežati, saj je bil tok premočan. V trenutku sem v desno roko pograbil ribiško mrežo/podmetalko, v levo pa svoj nož. Močno sem dregnil prijatelja, ki me je otrplo pogledal. Videl je, kaj razmišljam in pograbil svojo ribiško palico. Volk je bil vedno bližje, podrast ga ni preveč ustavljala. »Najprej ga jaz v mrežo, potem pa ti!« sem zaklical prijatelju. Omahujoče je pokimal. Volk je drvel proti meni, začutil sem adrenalin, vsak utrip svojega srca, vsak volkov korak, ko se je pognal v zrak tik pred naju.

Hitro sem odskočil v stran in zamahnil s podmetalko proti njegovi glavi. Ujel sem ga do njegovih pleč, kjer se je obroč mreže ustavil. Izgubil sem ravnotežje, ko me je volk potegnil za sabo, ko je pristal. Treščil sem ob tla, a se hitro streznil ter pograbil ročaj z obema rokama in obrnil podmetalko, da se je še bolj zapletel v mrežo. Hitro sem se postavil na koleno, ko je prijatelj začel s svojo ribiško palico na vso moč udrihati po volku. Ta je razjarjeno grizel v mrežo, a se na srečo ni strgala, le še bolj se je zapletal vanjo. Videl sem, da palica volku ni škodovala, jaz pa sem ga vedno težje zadrževal. »Nož!« sem zaklical. Svojega sem izpustil, ko sem bolje prijel podmetalko. Slišal me je in takoj prijel svoj lovski nož ter z njim začel zabadati volka v trebuh, ta pa se je začel še močneje zvijati. »V hrbtenico!« sem se zadr. Prijatelj je malce postal. Videl sem ga, kako je gledal volkove noge, nato pa hrbeč. V trenutku se je pognal in nož z vso močjo zaril v hrbtenico ter ga zavrtel. Volk je zarjovel in tako močno sunil, da je zlomil ročaj podmetanke. Vrglo me je nazaj in z grozo sem čakal, kdaj bo volk skočil name.

Nič se ni zgodilo. Pogledal sem ter videl, kako volk grebe s svojimi sprednjimi tacami, a od pleč navzdol se ni več premikal. Prijatelj je učinkovito presekal hrbtenjačo ter mu ohromil zadnji del telesa. Hitro sem skočil na noge in se pomaknil stran od volka, ki je le razjarjeno renčal proti meni, a premakniti se ni mogel. Ves otrpel sem se sesedel, prav tako prijatelj. Minuto sva samo sedela v tišini, počasi dojemala, kaj se je sploh zgodilo.

»Kaj pa zdaj?« sem vprašal. »Nimam pojma,« je odgovoril prijatelj, »verjetno je najbolje, da pokličeva policijo.« »Kaj pa če ugotovijo, da sva lovila brez dovolilnice? Poleg tega je možno, da

je uboj volka kazniv,« sem podvomil. »Tudi res, a če ga pustiva tukaj in ga najdejo, bodo videli, da je umrl zaradi človeka, in če naju najdejo ... potem bo kazen zagotovo še veliko višja. Poleg tega dvomim, da je globa za samoobrambo, če pa bo zaradi dovolilnice, bova tvegala. Mogoče sploh ne bodo vprašali zanjo, saj je volk glavna stvar,« je razložil. Slišalo se je razumno. »Ti pokliči, jaz bom pospravil ribiško opremo,« sem rekel. Pokimal je in vzel telefon ter začel klicati. Pospravil sem vso ribiško opremo in jo skril v grmovje v upanju, da policija pozneje ne bo spraševala glede ribolova. Volk je medtem ves čas renčal, a vedno tišje. Nož je imel še vedno zarit v hrbet. »Policija pride z lovcem. Rekel sem jim, da jih bo eden počakal pri cesti. Greš ti ali jaz?« je vprašal prijatelj. »Vseeno,« sem odgovoril. »Grem jaz, ker sem že govoril z njimi. Boš lahko ti sam z volkom?« »Bom že,« sem ga pomiril. Pokimal je in odšel.

Usedel sem se pod drevo, tako da sem imel umirajočega volka na očeh. Ta se sploh ni več oglašal, le grdo me je gledal in težko dihal. Takrat sem začutil ostro bolečino v roki. Takoj nad zapestjem sem imel tri rane, iz katerih je počasi kapljala kri. Očitno me je volk opraskal, ko me je naskočil. Do zdaj je adrenalin dobro zadrževal bolečino, a je začel popuščati. Šel sem po torbo z ribiško opremo, v kateri sem imel tudi manjši komplet za prvo pomoč. Z vodo sem spral rano in jo razkužil z alkoholom ter jo na hitro obvezal z gazo. Legel sem nazaj in čakal naprej.

Minilo je kar nekaj časa, preden se je prijatelj vrnil s policistom in z lovcem. Med potjo do sem je prijatelj razložil že vse, kar se je zgodilo. Policaj je povprašal še mene, medtem ko je lovec hodil okoli volka in ga ocenjeval. Ko sem povedal vse, je policaj rekel, da bomo šli podati uradno izjavo na policijsko postajo. Lovec je rekel, da bo poklical kolege in bodo oni poskrbeli za volka. Ko smo odhajali, sem še enkrat pogledal volka. Ta je le še plitvo hropel ter nam sledil s pogledom. Ko smo si utirali pot nazaj proti policijskemu avtomobilu, se je za nami zaslil strel puške. Vedel sem, da je umirajoči volk končal svoje muke.

Prišli smo do avtomobila in se odpeljali na postajo. Ko sva tam še enkrat povedala, kaj se je zgodilo, so še oni bolje oskrbeli mojo rano. Določili so, da kazni ne bo, saj sva žival ubila v samoobrambi. Na najino veliko srečo niso nič spraševali po ribiških dovolilnicah. Potem so naju odpeljali le do začetka domače vasi. Mirno sva hodila proti domu. »Predvidevam, da imava ribarjenja dovolj,« sem rekel. »Zagotovo,« je odvrnil. »Za nedoločen čas,« še pripomnil in se nasmehnil. Kmalu sva se razšla in se namenila vsak proti svojemu domu. Takrat sem začel razmišljati, le kako bom pojasnil doma, da me toliko časa ni bilo, a globoko v sebi sem se še vedno spraševal, kako sem sploh ostal živ.

Gašper Jamnik, 3. b

RICINUS COMMUNIS NA DOMAČEM VRTU

Doživljajski spis

Zgodba sega v prvo leto mojega življenja in predstavim vam jo lahko le po pripovedovanju svojih staršev. Pri tem pa bi vam rad predstavil tudi izredno lepo enoletno grmovnico, ki raste na marsikaterem vrtu, morda celo na vašem, vendar je obenem zdravilna in izredno strupena.

Bilo je pozimi, ko sem kot polletni pleničkar začel lesti po vseh štirih in raziskovati stanovanje. Moja mami je bila prisiljena v generalno čiščenje, kar je pomenilo umik vseh potencialno nevarnih stvari na mojem dosegu. Medtem ko je pospravila večino ropotije izpred mojih rok, pa ni opazila, da je na tleh dnevne sobe ostala papirnata vrečka s semeni. To so bila semena okrasnega ricinusa!

Za te rastline je značilna hitra rast, saj do jeseni doseže več kot dva metra višine. Na močnem in razvejanem stebelu so pripeti veliki, izredno lepi rdečkasti listi. Cveti ob koncu poletja, cvetovi tvorijo latasta socvetja. Cvetje dozori v kroglaste bodičaste plodove, v katerih se nahajajo marmorirana, fižolu podobna semena. Ta semena pa so strupena!

Medtem ko je mami kuhala kosilo, sem se nemoteno igral s semeni, jih kot vsak otrok nosil v usta in razmetal po celi sobi. Vse dokler nisem bil opažen.

Ko je mami ugotovila, kaj se dogaja, je zagnala celo paniko. Vedela je, da so ti »fižolčki« strupeni, vendar ni vedela, kako močno. Ni vedela niti, če sem kakšnega med svojo zabavo pogoltnil. Po telefonu je poklicala očeta, ki je nemudoma prihitel domov, si v žep zatlačil še nekaj semen, spraševal mamo, če naj on poskusi kakšnega, da morda ni nič hudega. Tako smo se odpeljali v Ljubljano.

Tega dne sem bil sprejet na Pediatrično kliniko, kjer so starši razložili celotno situacijo, vendar jih zdravniki sploh niso jemali resno. Približno štiri ure so se menjavali kot na avtobusni postaji, si ogledovali semena in s posmehom razlagali razburjeni mami, da bom pač malo »sračkal«. Moja mami je obupavala, jim razlagala, da to ni tisti ricinus, ki ga uporabljajo za odvajala, da so ta semena zelo strupena, vendar brez uspeha. Njihova diagnoza je ostala enaka, vse dokler ni prišel mlad zdravnik, ki se mu je zdelo vredno malo bolj poglobiti, z veliko debelo knjigo in jih sklical na kup.

No takrat pa so mamo končno začeli jemati resno! Očetu so vzeli semena, ki mu jih mami, hvala bogu, ni dovolila pojesti, in napolnili sobo s približno osmimi zdravniki z različnih oddelkov.

Spraševali so se, če sem seme pojedel, koliko bi jih pojedel, če bi ga lahko razgrizel (glede na moja dva osamljena zobka) ali samo pogoltnil, če bi želodčna kislina razgradila ovojnico semena in še in še. Mami pravi, da so me napitali s tabletami oglja, da je bil moj kakec še cel teden črn; vstavili infuzijo, opravili ultrazvok in razmišljali, ali bi mi izprali želodec. No, vse te zdravniške procedure sem srečno preživel, ostal še celo noč na opazovanju, medtem ko sta se morala starša čez noč vrniti domov.

Naslednje jutro, ko je mami prišla pome, sem menda vesel zabaval sestre na hodniku, zdravniki pa so rekli, da semena zagotovo nisem pojedel, saj je menda tako zelo strupen, da bi v nasprotnem primeru zagotovo umrl.

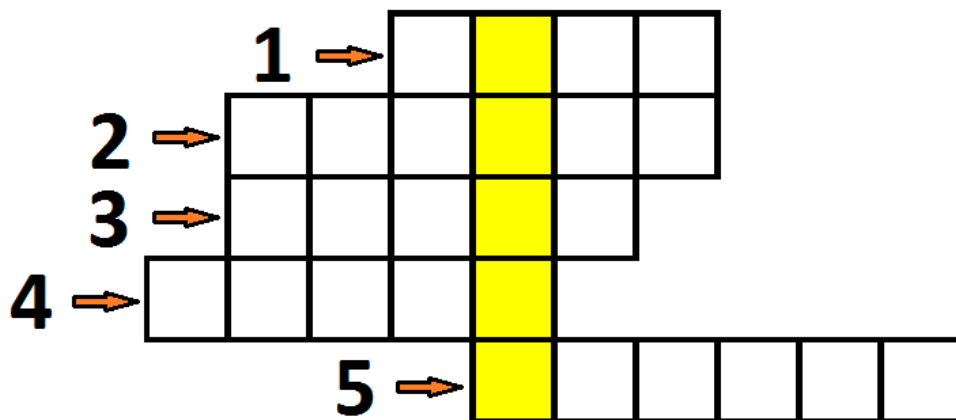
Šele med vrati ob odhodu je do mami pristopil tisti zdravnik, ki je edini seznanil ostale z resnostjo situacije in ji pojasnil, da bi ob zaužitju le enega takega semena razpadla kri in jetra tako velikemu človeku, kot je moj oče.

Od tega dne ta rastlina ni nikoli več krasila našega vrta.

Janez Žan Hribar, 1. a

ZABAVNI KOTIČEK

KRIŽANKA

1. Žaganica, debeline 5 cm
2. Prevladujoči iglavec v slovenskih gozdovih
3. Njegov plod je želod.
4. Drevo podobno smreki
5. Stroj za izdelavo profilov, brazd ...

SUDOKU

9						1		
7	2	3				8		
		4		8	9	2		3
2			9			5		
		8		3		6		
	5	1			8		4	2
5			3	9	7			
8	3			4	6			
	4						2	

VIC

Noseča ženska pride na sodišče s skupino moških. Sodnik jo vpraša, kdo je oče. Ona odgovori, da ne ve. Sodnik se začudi, kako to, da ne ve.

Ženska pa mu odgovori: »To je, kot da bi se z žago urezali, saj ne veste, kateri zob vas je.«

Jure Rogelj in Jan Pangerc, 1. k

fotografija: Klavdija Keršmanc, 1. a